ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Μπάμπης Συριόπουλος

Ένα αντιφασιστικό κίνημα πρέπει να απαντάει στον εμφύλιο των φτωχών που προωθεί ο φασισμός με στόχους και αιτήματα καθολικών κοινωνικών δικαιωμάτων, που αντικειμενικά υπερβαίνουν τα όρια και τις αντοχές του σύγχρονου καπιταλισμού. Αυτό δεν σημαίνει ότι περιορίζεται μόνο στους «αντικαπιταλιστές».

Η άνοδος της ακροδεξιάς και η δράση φασιστικών ομάδων έχει προκαλέσει εδώ και χρόνια έναν πλούσιο διάλογο για τις κατευθύνσεις του αναγκαίου αντιφασιστικού κινήματος. Αυτή η συζήτηση έχει ιστορικό βάθος και συμπεριλαμβάνει την εμπειρία των δεκαετιών του 1920 και 1930.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η γραμμή του **6ου συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς** (καλοκαίρι του 1928), η γραμμή της λεγόμενης *«3ης περιόδου»*, ήταν λανθασμένη. Η υποτίμηση του φασισμού και των διαφορών του με την αστική δημοκρατία, καθώς και της δυνατότητας επίδρασής του σε πλατιές μικροαστικές και συχνά σε εργατικές μάζες, η θεώρησή του ως-απλά-μία ακόμα μορφή διακυβέρνησης της αστικής τάξης ακύρωναν την αναγκαία συγκρότηση αντιφασιστικού κινήματος και μετώπου.

Πολύ περισσότερο καταστροφικός ήταν ο χαρακτηρισμός όλων των υπόλοιπων πολιτικών δυνάμεων ως φασιστικών (σοσιαλφασίστες, αγροτοφασίστες, αριστεροί σοσιαλφασίστες και αργότερα τροτσκιστοφασίστες).

Εδώ βέβαια πρέπει να σημειωθεί ότι πολλοί γνωρίζουν για τα λάθη του ΚΚ Γερμανίας (που διώχθηκε ανηλεώς από τα ναζιστικό καθεστώς και ο ηγέτης του Έρνστ Τέλμαν εκτελέστηκε), ωστόσο λίγοι θυμούνται ότι οι Γερμανοί σοσιαλδημοκράτες σε ένδειξη πίστης στη ναζιστική κυβέρνηση αποχώρησαν από τη Σοσιαλιστική Διεθνή (30 Μάρτη 1933), ενώ οι εναπομείναντες βουλευτές τους συμφώνησαν με τη διακήρυξη της εξωτερικής πολιτικής του καθεστώτος (17 Μάη 1933). Η δε σοσιαλδημοκρατική συνδικαλιστική ομοσπονδία (ADGB) χαιρέτησε την 1η Μάη του 1933 ως *«μέρα γιορτής της εθνικής εργασίας»* και καλούσε τους

εργάτες *«να συμμετάσχουν πανηγυρικά παντού στη γιορτή που οργανώνει η κυβέρνηση».*

Η λανθασμένη γραμμή της 3ης περιόδου το 1928 δεν δικαιώνει τα μέτωπα με αστικές δυνάμεις

Πάνω απ' όλα δεν πρέπει να ξεχνιέται το γεγονός ότι η επέλαση του φασισμού σε Γερμανία και Ιταλία το μεσοπόλεμο ήρθε μετά την ήττα της γερμανικής επανάστασης '19-'23 και της ιταλικής *«κόκκινης διετίας»* **'20-'22.** Ο φασισμός πάτησε πάνω στην αδυναμία μιας **εργατικής επαναστατικής απάντησης στην κρίση του 1929** και στην **εξαθλίωση των εργατικών και λαϊκών** στρωμάτων.

Επίσης είναι ακατανόητη η άνοδός του στην εξουσία σε Γερμανία και Ιταλία χωρίς την ολόπλευρη **ενίσχυσή του από την αστική τάξη** καθώς και η ανοχή ως και απροκάλυπτη πριμοδότησή του από το σύνολο των αστικών κρατικών θεσμών και κομμάτων. Όπως εύστοχα είχε πει ο Μαξ Χορκχάιμερ *«όποιος δεν θέλει να μιλήσει για τον καπιταλισμό καλά θα κάνει να σωπαίνει και για το φασισμό».*

Περνώντας στο σήμερα, η άνοδος της ακροδεξιάς και των φασιστικών ομάδων παγκόσμια περιστρέφεται γύρω από **τρεις ελλείψεις** (ή καλύτερα μία με τρεις πλευρές):

α) την υποχώρηση της ταξικής συνείδησης στη σύγχρονη πλειοψηφική αλλά πολύμορφη και συχνά κατακερματισμένη εργατική τάξη

β) την αδυναμία των εργατικών και λαϊκών κινημάτων να κοιτάξουν κατάματα τον εχθρό και να αντιμετωπίσουν την καταιγιστική επίθεση του κεφαλαίου και των μηχανισμών του

γ) την ισχνή παρουσία μιας σύγχρονα κομμουνιστικής αριστεράς.

Ο φασισμός και η ακροδεξιά «προτείνουν» (συχνά με ρόπαλα, μαχαίρια και δολοφονίες) σε καιρούς αυξανόμενης φτώχειας και ανασφάλειας, αντί για την ταξική πάλη των εκμεταλλευόμενων ενάντια στο κεφάλαιο τον *«εμφύλιο των φτωχών»* μεταξύ τους (στο εσωτερικό κάθε χώρας και με τους εργαζόμενους άλλων χωρών).

Στην Ελλάδα για παράδειγμα απέναντι στην ανεργία και στο τσάκισμα των κοινωνικών παροχών προτείνουν δουλειές, σχολεία, νοσοκομεία και συντάξεις *«μόνο για τους Έλληνες»* και όχι για τους μετανάστες. Η Χρυσή Αυγή μιλά για «εθνική ανεξαρτησία», αλλά πιστή στην

ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, στρέφει τα βέλη της στους γειτονικούς λαούς της Τουρκίας, της πΓΔΜ και όχι μόνο, σε πλήρη συμφωνία με την ελληνική αστική τάξη. Χτυπάει τις απεργίες (Cosco), ενώ στηρίζει τις ιδιωτικοποιήσεις και τους εφοπλιστές ως διέξοδο από την κρίση.

Για τις σχέσεις της ΧΑ με την ΕΛΑΣ και τη Δικαιοσύνη πολλά έχουν ήδη ειπωθεί. Οι ευθύνες του ΣΥΡΙΖΑ είναι τεράστιες: διάψευση των ελπίδων του ελληνικού λαού και ανοχή στη ΧΑ και στο «βαθύ κράτος» των, πάντα αναγκαίων, κατασταλτικών μηχανισμών.

Ένα αντιφασιστικό κίνημα πρέπει να απαντάει στον εμφύλιο των φτωχών που προωθεί ο φασισμός με στόχους και αιτήματα καθολικών κοινωνικών δικαιωμάτων, που αντικειμενικά υπερβαίνουν τα όρια και τις αντοχές του σύγχρονου καπιταλισμού, και όχι σε συμμαχία με αυτούς που ανέχονται και στηρίζουν το φασισμό, το λεγόμενο δημοκρατικό τόξο (αστικό κράτος και κόμματα, κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, Καμίνης κτλ.). Αυτό δεν σημαίνει ότι περιορίζεται μόνο στους «αντικαπιταλιστές».

Ένα εργατικό/λαϊκό κίνημα που διεκδικεί σήμερα εθνικοποίηση των τραπεζών και φορολόγηση του κεφαλαίου, μείωση του εργάσιμου χρόνου και αξιοπρεπή δουλειά για όλους, καθώς και δημόσια δωρεάν παιδεία και υγεία για όλους, προφανώς συμπεριλαμβάνει και μάζες που δεν είναι συνειδητά με το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό, αλλιώς δεν θα είναι μαζικό κίνημα. Μόνο όμως ένα κίνημα με αυτή την κατεύθυνση μπορεί να ανασχέσει και να συντρίψει το φασισμό.

Πηγή: *ΠΡΙΝ*